Dosar nr. 3-1201/2026

H O T Ă R Â R E
în numele Legii

23 iulie 2026 mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani
în componență:
Președintele ședinței, judecătorul Violeta Chisilița
grefier Dorin – Marcel Baltag

examinând în ședință publică acțiunea în contencios administrativ înaintată de Balan Daniel împotriva Serviciului Vamal cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil,

c o n s t a t ă

Argumentele participanților la proces

Pretențiile reclamantului:

La 12 mai 2026, Balan Daniel a depus o acțiune în judecată împotriva Serviciului Vamal cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil.

În motivarea acțiunii, reclamantul a menționat că, la data de 31.12.2025, a importat şi vămuit autovehiculul Mercedes-Benz Sprinter *****, VIN: *****, la Postul Vamal de Frontieră Internațional (PVFI) Sculeni. Autovehiculul este destinat transportului de pasageri, categoria M2, cu 20 de locuri (inclusiv șoferul), motor diesel cu capacitate cilindrică de 2143 cm³, fabricat în anul 2012. În cadrul procedurii de vămuire, funcționarul vamal a clasificat autovehiculul la codul tarifar 87021019007 (autovehicule pentru transportul, inclusiv șoferul, cu motor cu piston cu combustie internă prin compresie diesel/semidiesel, cu capacitate cilindrică peste 2500 cm³, folosite, masa maximă ce depășește 5 tone). Reclamantul a prezentat toate documentele solicitate, inclusiv certificatul de înmatriculare german nr. ***** și pozele privind confirmarea reutilării mijlocului de transport. Pe baza acestei clasificări, autoritatea vamală perceput drepturi de import în sumă totală de 169.716 lei (acciză 21.430 lei, taxă vamală - 45.000 lei, TVA – 103.286 lei), consemnată în chitanța nr. 25MD201000CP002885 din 31.12.2025. a

Reclamantul indică că, a achitat integral suma stabilită de autoritatea vamală şi a finalizat procedura de import în buna credință, bazându-se pe legalitatea şi corectitudinea clasificării tarifare efectuate de funcționarul vamal. Ulterior, din proprie inițiativă şi exclusiv în scopul verificării corectitudinii taxelor achitate, reclamantul a depus o cerere prealabilă înregistrată în Serviciul Vamal cu nr. B-7/26 din 05.01.2026. Această acțiune demonstrează buna-credință şi transparența reclamantului, lipsit de orice intenție de eludare a prevederilor legale. Prin Decizia nr. 28/11-4718 din 22.04.2026, Serviciul Vamal a respins cererea prealabilă şi, pe lângă aceasta, a modificat codul tarifar din 87021019007 în 87021099002 (autovehicule pentru transportul de minimum 10 persoane, capacitate cilindrică maximum 2500 cm³, masa maximă ce nu depășește 5 tone), stabilind suplimentar drepturi de import, notificate prin Notificarea nr. 28/11-3601, în

cuantum total de 51.432 lei. Consideră reclamantul că, majorarea datoriei vamale nu putea fi dispusă prin decizia de soluționare a contestației - încălcarea art. 352 şi 354 din Codul vamal.

Potrivit art. 352 alin. (6) din Codul vamal al Republicii Moldova, după acordarea liberului de vamă, autoritatea vamală poate proceda la reverificarea declarației vamale, însă această reverificare constituie o procedură distinctă şi specială, reglementată exhaustiv de art. 354 din același Cod.

Conform art. 354 alin. (2) din Codul vamal, reverificarea se finalizează obligatoriu printr-un Proces-verbal de reverificare a declarației vamale - act procedural cu caracter constitutiv, fără de care orice modificare a obligației vamale este lovită de nulitate absolută.

Reclamantul indică că, în speță, niciun astfel de Proces-verbal nu a fost întocmit şi comunicat, ceea ce lipsește de orice temei legal majorarea dispusă prin Decizia contestată. Autoritatea vamală pârâtă a procedat la modificarea clasificării tarifare şi la stabilirea unei datorii vamale suplimentare, chiar în cadrul procedurii de soluționare a contestației administrative formulate de reclamant - o procedură total distinctă de reverificarea declarației vamale. Prin urmare, pârâtul a eludat complet procedura imperativă prevăzută de art. 354 din Codul vamal şi a emis un act administrativ individual (Decizia nr. 28/11-4718) fără a respecta forma şi procedura prevăzute de lege sub sancțiunea nulității, în sensul art. 189 din Codul administrativ. Această conduită este incompatibilă cu statul de drept şi cu principiul legalității activității administrative.

Specifică reclamantul că a fost încălcat principiului non reformatio in pejus. Principiul non reformatio in pejus - care interzice agravarea situației persoanei în cadrul propriei sale căi de atac - constituie un principiu fundamental atât al dreptului procesual, cât şi al dreptului administrativ. În dreptul administrativ al Republicii Moldova, acest principiu este reglementat la art. 163 lit. b) şi art. 168 alin. (3) din Codul administrativ. Rațiunea acestui principiu rezidă în garantarea accesului efectiv la căile de atac administrative: o persoană nu ar mai contesta niciun act dacă simpla depunere a contestației ar putea determina înrăutățirea situației sale. În speță, reclamantul a formulat o cerere prealabilă exclusiv în scopul verificării legalității taxelor vamale deja achitate, exercitând astfel un drept legal şi acționând cu bună-credință. Răspunsul autorității vamale pârâte a fost nu numai respingerea cererii, dar şi majorarea datoriei vamale cu suma de 51.432 lei, prin reclasificarea tarifară a autovehiculului - intervenție care a înrăutățit dramatic situația financiară reclamantului față de momentul depunerii contestației. Consecința directă a exercitării dreptului legal la contestație a fost astfel o creştere a obligațiilor financiare cu circa 30% față de suma inițial achitată. Aceasta reprezintă o încălcare flagrantă şi netăgăduită a principiului non reformatio in pejus, consacrat de art. 163 lit. b) şi art. 168 alin. (3) din Codul administrativ.

Mai menționează reclamantul că, la data vămuirii - 31.12.2025 - funcționarul vamal competent a examinat toate documentele prezentate de reclamant, inclusiv certificatul de înmatriculare german nr. *****, şi a clasificat autovehiculul la codul tarifar 87021019007, percepând drepturi de import în cuantum de 169.716 lei. Reclamantul a achitat integral această sumă şi obținut liberul de vamă, bazându-se pe corectitudinea actului de clasificare emis de autoritatea publică competentă. Ulterior, prin Decizia nr. 28/11-4718 din 22.04.2026, același Serviciu Vamal a reclasificat autovehiculul la codul 87021099002, pe baza acelorași documente, invocând că certificatul de înmatriculare german ar indica o categorie de vehicul diferită (N2, caroserie BB, destinație mixtă). Prin urmare, două decizii contradictorii ale aceleiași autorități, emise pe baza acelorași documente, demonstrează că clasificarea tarifară a acestui autovehicul este neclară şi susceptibilă de interpretări diferite. Faptul că aceeași autoritate publică a ajuns la două clasificări tarifare diametral opuse, pe baza acelorași documente şi pentru același

autovehicul, constituie dovada concretă şi irefutabilă că norma de clasificare aplicabilă este neclară, ambiguă şi lasă o marjă de apreciere nejustificat de largă. Această ambiguitate nu poate fi imputată reclamantului şi nu poate genera consecințe defavorabile în sarcina sa. Reclasificarea a operat exclusiv pe baza datelor din certificatul de înmatriculare german nr. *****- document care era disponibil şi a fost verificat de funcționarul vamal şi la momentul vămuirii inițiale. Niciun document nou nu a fost obținut ulterior, niciun fapt nou nu a apărut - singura diferență constă în interpretarea subiectivă a aceluiași înscris de către doi funcționari ai aceleiași instituții.

Or, potrivit art. 1 alin. (6) din Codul vamal al Republicii Moldova, orice neclaritate sau ambiguitate în aplicarea normelor vamale se interpretează în favoarea plătitorului datoriei vamale.

Reclamantul indică că, acesta este un principiu imperativ, de ordine publică, care nu lasă autorității vamale nicio marjă de apreciere în sensul contrar. Același principiu este consacrat şi la art. 11 din Codul fiscal, sub forma regulii ”in dubio contra fiscum”. Prin urmare, chiar dacă s-ar admite că ambele coduri tarifare ar putea fi aplicabile - ceea ce reclamantul contestă -, norma imperativă de interpretare obligă instanța şi autoritatea vamală să opteze pentru varianta cea mai favorabilă plătitorului, adică menținerea clasificării inițiale la codul 87021019007. Orice altă soluție constituie o aplicare contrară literei şi spiritului art. 1 alin. (6) din Codul vamal.

Mai menționează reclamantul că, în dreptul vamal al Republicii Moldova, clasificarea tarifară a mărfurilor reprezintă un atribut exclusiv al autorității vamale, exercitat de funcționarul vamal în temeiul art. 37 şi urm. din Codul vamal. Reclamantul nu a propus, nu a negociat şi nu a influențat în niciun mod clasificarea tarifară a autovehiculului - aceasta a fost stabilită unilateral de funcționarul vamal, pe baza documentelor prezentate, în exercițiul atribuțiilor sale de serviciu. Prin urmare, reclamantul nu poate fi ținut responsabil pentru o eventuală eroare de clasificare săvârşită de autoritatea vamală. Actul de vămuire din 31.12.2025, care consfințea codul tarifar 87021019007 şi suma totală de 169.716 lei, a creat în patrimoniul reclamantului o situație juridică consolidată, pe care acesta era îndreptățit să o considere definitivă. Principiul securității raporturilor juridice, consacrat la art. 30 din Codul administrativ, interzice autorităților publice să întreprindă măsuri cu efect retroactiv şi să afecteze situații juridice definitive sau drepturi dobândite, cu excepția cazurilor strict prevăzute de lege. Actul de vămuire din 31.12.2025 a constituit un act administrativ definitiv, care a creat în patrimoniul reclamantului drepturi şi obligații stabilite, pe care autoritatea vamală nu le putea modifica retroactiv fără respectarea procedurii de reverificare impuse de Codul vamal. Principiul bunei-credințe, consacrat la art. 24 din Codul administrativ, şi principiul proporționalității, consacrat la art. 29 din Codul administrativ, interzic impunerea unor consecințe disproporționate unui participant care a acționat cu bună-credință pe tot parcursul procedurii. Or, în speță, reclamantul a achitat integral suma stabilită de autoritatea vamală; a acționat în bună-credință pe tot parcursul procedurii; a depus cererea prealabilă în mod transparent, tocmai pentru a verifica legalitatea taxelor achitate; a suportat toate costurile aferente importului, inclusiv costul asigurării, transportului şi pregătirii documentelor. Majorarea retroactivă a datoriei vamale cu 51.432 lei, la aproape 4 luni după finalizarea procedurii de vămuire, pe baza unei noi interpretări a acelorași documente, reprezintă o ingerință disproporționată şi contrară principiilor fundamentale ale activității administrative.

Reclamantul indică că prezenta acțiune se întemeiază pe art. 352 alin. (6) şi art. 354 alin. (2) din Codul vamal, art. 197 din Codul administrativ, art. 1 alin. (6) din Codul vamal art. 11 din Codul fiscal, art. 189 din Codul administrativ al Republicii Moldova, art. 163 lit. b) coroborat cu art. 168 alin. (3) din Codul administrativ, art. 209 din Codul administrativ, art. 211 din Codul

administrativ, art. 214 din Codul administrativ, art. 30 din Codul administrativ, art. 24 coroborat cu art. 29 din Codul administrativ.

Cere, Balan Daniel:

- anularea Deciziei nr. 28/11-4718 din 22.04.2026, emisă de Serviciul Vamal al Republicii Moldova, ca nelegală, emisă cu încălcarea art. 352 şi 354 din Codul vamal şi a art. 197 din Codul administrativ.
- anularea notificării nr. 28/11-3601 privind stabilirea suplimentară a drepturilor de import în cuantum de 51.432 lei.
- constatarea că clasificarea tarifară corectă şi definitivă a autovehiculului Mercedes-Benz Sprinter *****, VIN: *****, este codul 87021019007, astfel cum a fost stabilită de funcționarul vamal la momentul vămuirii din 31.12.2025.
- confirmarea că suma de 169.716 lei, achitată de reclamant la data vămuirii, constituie datoria vamală definitivă şi corect stabilită pentru importul autovehiculului în cauză.
- obligarea autorității pârâte să prezinte practica de clasificare tarifară a autovehiculelor de același tip în cazuri similare.
- încasarea din contul pârâtului în beneficiul reclamantului a tuturor cheltuielilor de judecată (constituite din: taxa de stat, taxa de timbru, asistență juridică, alte cheltuieli de judecată etc,).

În ședința de judecată, reprezentantul reclamantului, avocatul Istrati Diana, a susținut acțiunea pentru motivele de fapt și de drept enunțate, inclusiv pentru cele expuse suplimentar în ședință.

Obiecțiile pârâtului:

Reprezentantul pârâtului, Serviciul Vamal, Gruia Andrei, în ședința de judecată a solicitat respingerea acțiunii pentru motivele de fapt indicate în referință (f.d. 32-35).

În susținerea poziției sale, autoritatea publică a menționat că în conformitate cu art. 44 din Codul vamal: „Orice persoană are dreptul să atace deciziile vamale dacă consideră că sunt lezate drepturile sau interesele sale legitime. Persoana care a depus o cerere pentru emiterea unei decizii vamale, dar nu a obținut în termenul prevăzut la art. 15, o decizie privind cererea respectivă are dreptul de a depune cerere prealabilă. Prin derogare de la prevederile Codului administrativ, decizia vamală se contestă cu cerere prealabilă la aparatul central al Serviciului Vamal. Aparatul central al Serviciului Vamal poate anula, revoca, modifica, suspenda sau menține decizia. Aparatul central al Serviciului Vamal, din oficiu, poate anula, revoca, suspenda sau modifica decizia vamală, precum și poate acționa legal în cazul unei decizii ilegale sau al unei inacțiuni.”

Pârâtul indică că prin cererea (înregistrată la Serviciul Vamal cu nr. B-7/26 din 05.01.2026) privind corectitudinea clasificării autovehiculului Mercedez-Benz Sprinter *****, codul VIN: *****. cet. Balan Daniel a solicitat recalcularea corectă a drepturilor de import, restituirea sumelor achitate nejustificat, comunicarea unui răspuns motivat. La data de 31.12.2025 la postul vamal (PVFI) Sculeni, cet. Daniel Balan a prezentat spre vămuire mijlocul de transport de model Mercedez-Benz Sprinter *****, codul VIN: *****, anul fabricației 2012, capacitatea cilindrică 2143 cm^3, cu prezentarea certificatului de înmatriculare, poze privind confirmarea reutilării mijlocului de transport (destinat pentru transportul de persoane 19+1 locuri). în procesul vămuirii funcționarul vamal a clasificat marfa la codul tarifar 87021019007 (autovehicule pentru transportul de minim 10 persoane, inclusiv șoferul, având doar motor cu

pistoane cu combustie internă cu aprindere prin compresie diesel sau semidiesel cu o capacitate cilindrică peste 2500 cm^3, folosite, cu masa maximă ce depășește 5 tone), fiind încasate drepturi de import în sumă de 169716 lei (acciză 21430 lei, taxa vamală 45000 lei, TVA 103286 lei).

Potrivit cadrului legal, Serviciul Vamal asigură clasificarea mărfurilor în conformitate cu Nomenclatura combinată a mărfurilor (NCM) (Legea nr. 172/2014) prin aplicarea regulilor generale de interpretare (RGI), în corespundere cu Convenția internațională cu privire la sistemul Armonizat de descriere și codificare a mărfurilor (Legea 112/2004), prin aplicarea prevederilor Notelor explicative ale Sistemului Armonizat de descriere și codificare a mărfurilor NESA, elaborate de Organizația Mondială a Vămilor, a Notelor explicative la Nomenclatura combinată a mărfurilor (NENC) și ordinul SV nr.114-0/2020.

Conform informației prezentate, autovehiculul Mercedez-Benz Sprinter *****, codul VIN: ***** reprezintă un autovehicul folosit, destinat transportului de pasageri (M2), având 20 de locuri de șezut inclusiv șoferul, acționat de un motor diesel cu o capacitate cilindrică de 2143 cm^3 anul fabricației 2012. Astfel, conform chitanței nr. 25ND201000CP002885 din 31.12.2025, mijlocul de transport a fost clasificat la poziția tarifară 870210990 „Autovehicule pentru transportul de minim 10 persoane, inclusiv șoferul, având doar motor cu pistoane cu combustie internă cu aprindere prin compresie (diesel sau semidiesel), cu o capacitate cilindrică de maxim 2500 cm^3”. Potrivit certificatului de înmatriculare nr. ***** din 06.05.2013, la rubrica J în conformitate cu Hotărîrea Guvernului nr. 1047/1999 - categoria de vehicule N2, desemnează autovehicule concepute și construite în principal pentru transportul mărfurilor, având o masă maximă care depășește 3.5 tone dar care nu depășește 12 tone. La fel. rubrica (4) tip caroserie de tip BB aplicabilă autovehiculelor din categoria N1, N2, sau N3, indică faptul că este vorba despre vehicul de tip „camion” la care compartimentul conducătorului auto și spațiul de încărcare sunt integrate într-o singură unitate constructivă. Totodată, rubrica S.l - cu indicele 2 - reprezintă numărul de locuri de șezut pe scaune, inclusiv cel al conducătorului auto. Conform datelor înscrise în certificatul de înmatriculare la rubrica P.1 este indicată capacitatea cilindrică de 2143 cm^3, la rubrica P.3 - tipul de combustibil diesel, la rubrica F.2 - masa maximă autorizată de 5000 kg, iar la rubrica (6) este menționată data primei înmatriculări - 30.03.2012.

Urmare a examinării suplimentare a actelor în procedură prealabilă, pârâtul a stabilit că, codul corect este 87021099002 (autovehicule pentru transportul de minimum 10 persoane, inclusiv șoferul, având doar motor cu pistoane cu combustie internă cu aprindere prin compresie diesel sau semidiesel cu o capacitate cilindrică maximum 2500 cm^3, folosite, cu masa maximă ce nu depășește 5 tone), iar codul atribuit de postul vamal este incorect. Prin urmare, pentru mijlocul de transport Mercedez-Benz Sprinter *****, codul VIN: *****, în conformitate cu prevederile legislației fiscale și vamale urmau a fi încasate: taxa vamală 10% (Legea 172/2014); acciza specială 30 lei/cm^3 (anexa nr. 2 tabelul 3 Titlul IV Cod fiscal); TVA 20% din valoarea impozabilă (art. 96 lit. a) Cod fiscal). Astfel, cet. Daniel Balan urma să achite suplimentar drepturi de import în cuantum de 51432 lei, reieșind din diferența calculată cu drepturile de import achitate conform chitanței nr. 25ND201000CP002885 din 31.12.2025.

Potrivit art. 15 alin.(8) din Codul vamal, „înainte de luarea unei decizii nefavorabile pentru solicitant, Serviciul Vamal ii comunică solicitantului motivele pe baza cărora intenționează să ia decizia, în cel mult 20 de zile de la data acceptării cererii. Solicitantul are dreptul la replică într-un termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării respective. La expirarea termenului respectiv, în cel mult 20 de zile, Serviciul Vamal adoptă decizia, care se comunică solicitantului”.

Prin scrisoarea nr. 28/11-3601 din 27.03.2026, pârâtul în temeiul art. 15 alin. (8) din Codul vamal a notificat cet. Balan Daniel despre decizia pe care urmează să adopte. Subsidiar, la data de 16.04.2026 reclamantul a folosit dreptul la replică solicitând menținerea sumei de 169716 lei achitate la momentul vămuirii.

Potrivit art. 44 din Codul vamal. „aparatul central al Serviciului Vamal, din oficiu, poate anula, revoca, suspenda sau modifica decizia vamală, precum și poate acționa legal în cazul unei decizii ilegale sau al unei inacțiuni".

Astfel, în cadrul examinării cererii prealabile a lui Balan Daniel, aparatul central al pârâtului a constatat atribuirea eronată a poziției tarifare pentru marfa declarată conform chitanței nr. 25ND201000CP002885 din 31.12.2025. Prin urmare, Serviciul Vamal nu a putut reține solicitarea reclamantului de a lăsa poziția tarifară atribuită inițial de către Biroul vamal Centru, urmând a fi corectată eroarea. Subsidiar, prin Decizia nr. 28/11-4718 din 22.04.2026 s-a decis: respingerea cererii prealabile depuse dă către cet. Balan Daniel, modificarea codului mărfii 87021019007 în 87021099002 din chitanțierul de percepere a drepturilor de import nr.25MD201000CP002885 din 31.12.2025 în conformitate cu prevederile legislației fiscale și vamale pentru mijlocul de transport Mercedez-Benz Sprinter *****, codul VIN: ***** și s-a dispus încasarea suplimentară a drepturilor de import, după cum urmează: taxa vamală - 10%, conform Legii nr. 172/2014 privind aprobarea Nomenclaturii combinate a mărfurilor, acciza specială în mărime de 30 lei/cm3 conform anexei nr. 2 tabelul 3 din Titlul IV Cod fiscal, taxa pe valoare adăugată - 20% din valoarea impozabilă, conform prevederilor art. 96 lit. a) din Codul fiscal.

Respectiv, pârâtul menționează că dl Balan Daniel urmează să achite suplimentar drepturi de import în cuantum de 51432 lei. Reieșind din cele expuse, consideră pârâtul că acțiunile sale sunt legale și întemeiate, corect fiind emisă Decizia nr. 28/11-4718 din 22.04.2026. Respectiv, nu pot fi reținute argumentele din cererea de chemare în judecată din următoarele motive: potrivit art. 44 alin.(l). (3) și (4) din Codul vamal, „orice persoană are dreptul să atace deciziile vamale dacă consideră că sunt lezate drepturile sau interesele sale legitime. Prin derogare de la prevederile Codului administrativ, decizia vamală se contestă cu cerere prealabilă la aparatul central al Serviciului Vamal. Aparatul central al Serviciului Vamal poate anula, revoca, modifica, suspenda sau menține decizia. Aparatul central al Serviciului Vamal, din oficiu, poate anula, revoca, suspenda sau modifica decizia vamală, precum și poate acționa legal în cazul unei decizii ilegale sau al unei inacțiuni. Prin urmare, nu pot fi reținute nici argumentele reclamantului precum că Serviciul Vamal nu putea agrava situația persoanei în cadrul soluționării contestației administrative prealabile. Mai mult, referitor la aplicarea art. l alin.(6) din Codul vamal, „toate îndoielile apărute la aplicarea legislației vamale se vor interpreta în favoarea persoanei", menționând că acest principiu nu înseamnă că orice dispută se soluționează automat în favoarea persoanei. El se aplică atunci când, după analiza normelor legale și a faptelor, persistă o îndoială reală privind sensul sau aplicarea legislației vamale. Or. în speță nu apar îndoieli la aplicarea legislației vamale, ba din contra au fost corectate erorile comise de către postul vamal (PVFI Sculeni) la vămuirea mijlocului de transport.

Aprecierea instanței:

Audiind explicațiile participanților la proces, studiind înscrisurile anexate la actele cauzei și dosarul administrativ, instanța de judecată apreciază cererea de chemare în judecată admisibilă, dar neîntemeiată și pasibilă respingerii din următoarele considerente.

Conform art. 22 alin. (1) Cod administrativ, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sunt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

Conform art. 207 alin. (1) Cod administrativ, instanța verifică din oficiu dacă sunt întrunite condițiile pentru admisibilitatea unei acțiuni în contenciosul administrativ. Dacă este inadmisibilă, acțiunea în contencios administrativ se declară ca atare prin încheiere judecătorească susceptibilă de recurs.

Alin. (2) al aceluiași articol stabilește că acțiunea în contencios administrativ se declară inadmisibilă în special când:

a) există o hotărâre judecătorească definitivă cu privire la un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;
b) există o încheiere judecătorească prin care s-a dispus încetarea procesului în legătură cu faptul că reclamantul a renunțat la acțiune sau și-a retras acțiunea într-un litigiu între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept sau că între părți s-a încheiat o tranzacție de împăcare;
c) la aceeași sau la altă instanță de judecată se examinează o acțiune între aceleași părți, cu același obiect și pe aceleași temeiuri de drept;
d) acțiunea a fost depusă după expirarea termenului prevăzut la art. 209;
e) reclamantul nu poate revendica încălcarea, prin activitatea administrativă, a unui drept în sensul art. 17;
f) nu sunt întrunite condițiile prevăzute la art. 208;
g) acțiunea a fost depusă de o persoană fără împuterniciri în acest sens;
h) cererea de chemare în judecată nu corespunde cerințelor prevăzute la art. 211 alin. (1) și (2) și art. 212 alin. (1) și reclamantul nu a înlăturat neajunsurile în termenul stabilit de instanța de judecată.

Dispozițiile legale citate enunță temeiurile de bază de admisibilitate a cererii de chemare în judecată formulată în instanța de contencios administrativ:

I. prezența unui act administrativ individual defavorabil (dispoziție, decizie sau altă măsură oficială) întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, comunicat destinatarului ;
II. competența jurisdicțională materială și teritorială a instanței de judecată pentru examinarea acțiunii în contenciosul administrativ;
III. respectarea cerințelor de formă și conținut a acțiunii în contencios administrativ
IV. respectarea procedurii prealabile
V. respectarea termenului de înaintare a acțiunii
VI. prezența unui drept vătămat căruia i s-a adus atingere prin activitate administrativă.

Din conținutul cererii de chemare în judecată și esența revindecărilor formulate, se constată că, Balan Daniel își exprimă dezacordul cu Decizia nr. 28/11-4718 din 22 aprilie 2026, emisă de Serviciul Vamal și solicită anularea acesteia.

Lucrările dosarului atestă că prin la 31 decembrie 2025, la postul vamal (PVFI) Sculeni, Daniel Balan a prezentat spre vămuire mijlocul de transport de model Mercedez-Benz Sprinter *****, codul VIN: *****, anul fabricației 2012, capacitatea cilindrică 2143 cm^3, iar în scopul vămuirii mărfii a fost completată declarația vamală. (f.d. 4 dosar administrativ)

În procesul vămuirii funcționarul vamal a clasificat marfa la codul tarifar 87021019007 (autovehicule pentru transportul de minim 10 persoane, inclusiv șoferul, având doar motor cu

pistoane cu combustie internă cu aprindere prin compresie diesel sau semidiesel cu o capacitate cilindrică peste 2500 cm^3, folosite, cu masa maximă ce depășește 5 tone), fiind încasate drepturi de import în sumă de 169716 lei (acciză 21430 lei, taxa vamală 45000 lei, TVA 103286 lei).. (f.d. 6 dosar administrativ)

Ulterior, prin cererea înregistrată la Serviciul Vamal cu nr. B-7/26 din 05 ianuarie 2026 privind corectitudinea clasificării autovehiculului Mercedez-Benz Sprinter *****, codul VIN: *****. Balan Daniel a solicitat recalcularea corectă a drepturilor de import, restituirea sumelor achitate nejustificat. (f.d. 1 dosar administrativ)

Prin Decizia Serviciului Vamal nr. 28/11-4718 din 22 aprilie 2026 s-a decis respingerea cererii prealabile depuse de Balan Daniel, modificarea codului mărfii 87021019007 în 87021099002 din chitanțierul de percepere a drepturilor de import nr.25MD201000CP002885 din 31 decembrie 2025 în conformitate cu prevederile legislației fiscale și vamale pentru mijlocul de transport Mercedez-Benz Sprinter *****, codul VIN: ***** și s-a dispus încasarea suplimentară a drepturilor de import, după cum urmează: taxa vamală - 10%, conform Legii nr. 172/2014 privind aprobarea Nomenclaturii combinate a mărfurilor, acciza specială în mărime de 30 lei/cm3 conform anexei nr. 2 tabelul 3 din Titlul IV Cod fiscal, taxa pe valoare adăugată - 20% din valoarea impozabilă, conform prevederilor art. 96 lit. a) din Codul fiscal.

În dezacord cu decizia emisă, reclamantul a formulat prezenta acțiune.

Conform ar. 10 alin. (1) Cod administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligații, sancțiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Prin Decizia Serviciului Vamal nr. 28/11-4718 din 22 aprilie 2026, potrivit căreia s-a modificat decizia vamală din 31 decembrie 2025 și s-a dispus încasarea a drepturilor de import, a fost reglementat, cu efecte juridice directe, un caz individual în domeniul dreptului public. Ea este, prin urmare, un act administrativ individual (art. 10 alin. (1) Cod administrativ), iar nu un act administrativ normativ, un act real sau un contract administrativ. Actul nu se încadrează în excepțiile prevăzute la art. 190 Cod administrativ.

Legea specială confirmă expres controlul judecătoresc asupra hotărârilor Serviciului Vamal prin art. 45 alin. (8) Cod vamal.

Competența pentru examinarea prezentei acțiuni, în conformitate cu prevederile art. 191 alin. (1) și art. 196 alin. (1) Cod administrativ revine Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani), astfel, cererea de chemare în judecată fiind depusă cu respectarea dispozițiilor legale menționate.

Potrivit art.17 al Codului administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Conform art. 39 alin. (2) Cod administrativ, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Potrivit art.189 alin.(1) Cod administrativ, (1) Orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

La caz, cu referire la cele menționate, instanța reține că reclamantul revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art. 17 Cod administrativ, pretinzând impunerea ilegală unor taxe vamale nejustificate. Corespunzător, condiția revendicării unui drept legitim este întrunită.

Referitor la condiția de respectare a remediului extrajudiciar cu privire la contestarea actului administrativ individual defavorabil până la înaintarea acțiunii în contenciosul administrativ, instanța de judecată reține următoarele.

Conform art. 208 alin. (1) Cod administrativ, până la înaintarea acțiunii în contencios administrativ se va respecta procedura prealabilă, cu excepțiile prevăzute de lege.

Conform art. 163 lit. b) Cod administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă decizia cu privire la cererea prealabilă înrăutățește situația unei persoane față de situația din decizia inițială.

Conform art. 45 alin. (8) Cod vamal, (8) Prin derogare de la prevederile Codului administrativ, în caz de dezacord cu decizia aparatului central al Serviciului Vamal referitoare la cererea prealabilă, acțiunea în contencios administrativ se înaintează în instanța de judecată în a cărei rază teritorială este amplasat biroul vamal emitent al actului administrativ sau aparatul central al Serviciului Vamal, în cazul emiterii actului administrativ de către acesta.

La caz, Decizia adoptată asupra contestației înaintate de Daniel Balan înrăutățește situația reclamantului față de decizia inițială. Pentru reclamant, o nouă procedură prealabilă nu se efectuează (art. 163 lit. b) Cod administrativ). În plus, legea specială prevede adresarea nemijlocită în instanța de judecată împotriva deciziei adoptată de aparatul central al Serviciului Vamal.

Conform art. 209 alin. (1) lit. a) Cod administrativ, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la: a) data comunicării sau notificării deciziei cu privire la cererea prealabilă sau data expirării termenului prevăzut de prezentul cod pentru soluționarea acesteia.

La 24 aprilie 2026, Serviciul Vamal a emis decizia nr. 28/11-4718 din 22 aprilie 2026, iar la 12 mai 2026 reclamantul a depus prezenta acțiune în instanța de judecată, în termenul prevăzut de lege. (f.d. 10-13)

Drept consecință a celor constatate, instanța de judecată reține că acțiunea reclamantului este depusă cu respectarea competenței materiale și jurisdicționale, în termenul prevăzut de lege, fiind contestat un act administrativ al autorității publice competente, care produce efecte juridice în exterior și are caracter defavorabil reclamantului.

Astfel, acțiunea este admisibilă.

Totodată, instanța de judecată va concluziona în privința netemeiniciei acțiunii, reținând următoarele argumente.

Conform art. 224 alin. (1) lit. f) Cod administrativ, examinând acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată respinge acțiunea ca fiind neîntemeiată, dacă nu sunt îndeplinite condițiile de adoptare a unei hotărâri prevăzute la lit. a)–e). Aplicarea acestei norme presupune verificarea prealabilă a legalității actului administrativ contestat, sub aspect formal și material, în limitele motivelor invocate de reclamant și ale cercetării din oficiu a stării de fapt.

Lucrările dosarului judiciar și cel administrativ atestă următoarea stare de fapt.

La 31 decembrie 2025, la Postul Vamal de Frontieră Internațional Sculeni, Balan Daniel a prezentat spre vămuire autovehiculul Mercedes-Benz Sprinter *****, VIN: *****, fabricat în anul 2012, destinat transportului de persoane (categoria M2), cu 20 de locuri de șezut, inclusiv

locul conducătorului auto, echipat cu motor diesel cu capacitatea cilindrică de 2143 cm³. Odată cu declarația vamală au fost prezentate certificatul de înmatriculare german nr. ***** din 6 mai 2013 și fotografiile privind reutilarea mijlocului de transport. (f.d. 4-12 dosar administrativ)

Din certificatul de înmatriculare rezultă că vehiculul este înscris la rubrica J în categoria N2, la rubrica (4) cu tipul de caroserie BB, la rubrica S.1 cu numărul de locuri de șezut – 19+1, la rubrica P.1 cu capacitatea cilindrică de 2143 cm³, la rubrica P.3 cu combustibilul diesel, la rubrica F.2 cu masa maximă autorizată de 5000 kg, iar la rubrica (6) este indicată data primei înmatriculări – 30 martie 2012. (f.d. 8 dosar administrativ)

În procesul vămuirii, funcționarul vamal a clasificat marfa la codul tarifar 87021019007 (autovehicule pentru transportul de minimum 10 persoane, inclusiv șoferul, având doar motor cu piston cu combustie internă cu aprindere prin compresie, diesel sau semidiesel, cu capacitatea cilindrică de peste 2500 cm³, folosite, cu masa maximă ce depășește 5 tone) și au fost încasate drepturi de import în sumă totală de 169 716 lei, dintre care acciza – 21.430 lei, taxa vamală – 45.000 lei și TVA – 103.286 lei, conform chitanței nr. 25MD201000CP002885 din 31 decembrie 2025. (f.d. 6 dosar administrativ)

La 5 ianuarie 2026, Balan Daniel a depus cererea prealabilă înregistrată cu nr. B-7/26, prin care a solicitat recalcularea corectă a drepturilor de import, restituirea sumelor pretins achitate nejustificat și comunicarea unui răspuns motivat. (f.d. 1 dosar administrativ)

La 27 martie 2026 reclamantul a fost notificat, în temeiul art. 15 alin. (8) din Codul vamal, despre decizia pe care urma să o adopte Serviciul Vamal și despre motivele acesteia, iar la 16 aprilie 2026 acesta a exercitat dreptul la replică, solicitând menținerea sumei de 169.716 lei achitate la vămuire. (f.d. 17-21 dosar administrativ)

Prin Decizia nr. 28/11-4718 din 22 aprilie 2026, adoptată de aparatul central al Serviciului Vamal, cererea prealabilă a fost respinsă, codul mărfii 87021019007 a fost modificat în 87021099002 (autovehicule pentru transportul de minimum 10 persoane, inclusiv șoferul, având doar motor cu piston cu combustie internă cu aprindere prin compresie, diesel sau semidiesel, cu capacitatea cilindrică de maximum 2500 cm³, folosite, cu masa maximă ce nu depășește 5 tone) și s-a dispus încasarea suplimentară a drepturilor de import în sumă de 51 432 lei, calculate prin aplicarea taxei vamale de 10% (Legea nr. 172/2014), a accizei de 30 lei/cm³ (anexa nr. 2, tabelul 3, Titlul IV din Codul fiscal) și a taxei pe valoarea adăugată de 20% din valoarea impozabilă (art. 96 lit. a) din Codul fiscal). (f.d. 22-24 dosar administrativ)

În motivarea soluției adoptate, Serviciul Vamal a reținut în special că, potrivit art. 44 din Codul vamal, aparatul central este împuternicit să anuleze, să revoce, să modifice, să suspende sau să mențină decizia vamală, inclusiv din oficiu. Certificatului de înmatriculare nr.***** din 06.05.2013, indică categoria vehicule N2 - autovehicule concepute şi construite în principal pentru transportul mărfurilor, având o masă maximă care depăşeşte 3,5 tone, dar care nu depăşeşte 12 tone, tip caroserie de tip BB - indică faptul că este vorba despre un vehicul de tip „camion”, la care compartimentul conducătorului auto şi spațiul de încărcare sunt integrate într-o singură unitate constructivă. Totodată, rubrica S.1 - cu indiciile 2 -reprezintă numărul de locuri de şezut pe scaune inclusiv cel al conducătorului auto. Conform datelor înscrise în certificatul de înmatriculare, la rubrica P.1 este indicată capacitatea cilindrică de 2143 cm³, la rubrica P.3 - tipul de combustibil diesel, la rubrica F.2 - masa maximă autorizată de 5000 kg, iar la rubrica (6) este menționată data primei înmatriculări – 30.03.2012. În cadrul examinării cererii prealabile, s-a constatat atribuirea eronată a poziției tarifare, întrucât, după datele din certificat (capacitatea cilindrică de 2143 cm³ și masa maximă autorizată de 5000 kg), autovehiculul corespunde

descrierii codului 87021099002, iar nu celei a codului 87021019007 și că eroarea comisă de postul vamal urma a fi corectată, cu încasarea diferenței de drepturi de import.

În vederea exercitării atribuției de verificare a legalității actului administrativ contestat, instanța de judecată, în temeiul principiului cercetării stării de fapt din oficiu, urmează să supună verificării aspectele legalității formale și materiale ale actului administrativ individual defavorabil.

Sub aspectul legalității formale, instanța reține, în primul rând, că reclamantul nu contestă competența organului emitent. Totuși, în limitele cercetării din oficiu prevăzute de art. 22 alin. (1) Cod administrativ, instanța constată că potrivit art. 44 alin. (1), (3) și (4) din Codul vamal, orice persoană are dreptul să atace deciziile vamale dacă consideră că sunt lezate drepturile sau interesele sale legitime. [...] Prin derogare de la prevederile Codului administrativ, decizia vamală se contestă cu cerere prealabilă la aparatul central al Serviciului Vamal. Aparatul central al Serviciului Vamal poate anula, revoca, modifica, suspenda sau menține decizia. Aparatul central al Serviciului Vamal, din oficiu, poate anula, revoca, suspenda sau modifica decizia vamală, precum și poate acționa legal în cazul unei decizii ilegale sau al unei inacțiuni.

Din interpretarea normei citate rezultă că legiuitorul a instituit, prin derogare de la regimul general al Codului administrativ, un control administrativ concentrat la nivelul aparatului central al Serviciului Vamal, cu două trăsături definitorii. Pe de o parte, competența de soluționare nu se limitează la alternativa admiterii sau respingerii cererii prealabile, ci cuprinde expres și puterea de a modifica decizia contestată. Pe de altă parte, puterea de modificare poate fi exercitată și din oficiu, adică independent de limitele pretențiilor formulate de persoana care a sesizat autoritatea. Prin urmare, Decizia nr. 28/11-4718 din 22 aprilie 2026, adoptată de aparatul central al Serviciului Vamal, emană de la organul competent și este emisă cu respectarea atribuțiilor legale.

Totodată, instanța reține că dreptul reclamantului de a fi audiat înainte de adoptarea deciziei nefavorabile a fost respectat.

Conform art. 15 alin. (8) din Codul vamal, înainte de luarea unei decizii nefavorabile pentru solicitant, Serviciul Vamal îi comunică solicitantului motivele pe baza cărora intenționează să ia decizia, în cel mult 20 de zile de la data acceptării cererii. Solicitantul are dreptul la replică într-un termen de cel mult 30 de zile de la data comunicării respective. La expirarea termenului respectiv, în cel mult 20 de zile, Serviciul Vamal adoptă decizia, care se comunică solicitantului.

Din analiza actelor cauzei se constată că reclamantul a fost informat, înainte de adoptarea deciziei, asupra intenției autorității și asupra motivelor acesteia, că a avut posibilitatea efectivă de a se pronunța, exercitând acest drept la 16 aprilie 2026 prin depunerea replicii.

În continuare, analizând argumentele invocate în acțiune, instanța de judecată apreciază neîntemeiată obiecția reclamantului potrivit căreia majorarea obligației vamale ar fi putut fi dispusă numai în urma reverificării declarației vamale, finalizate printr-un proces-verbal, în sensul art. 352 și art. 354 din Codul vamal.

Conform art. 352 alin. (1) din Codul vamal, în vederea realizării controlului vamal, Serviciul Vamal efectuează controlul ulterior prin audit postvămuire sau reverificare a declarației vamale, control care se realizează pe o perioadă ce nu depășește termenul de prescripție stabilit la art. 110.

Potrivit art. 352 alin. (6) Cod vamal, în alte cazuri decât cele menționate la alin. (5), un control ulterior se finalizează cu întocmirea actului de audit postvămuire sau a procesului-verbal

de reverificare a declarației vamale, care se comunică în conformitate cu art. 22, iar, conform alin. (7) din același articol, în baza acestor acte Serviciul Vamal emite decizia de regularizare.

Art. 354 alin. (1) Cod vamal definește reverificarea declarației vamale ca fiind controlul ulterior care constă în verificarea declarării mărfurilor, a caracterului complet al informațiilor furnizate într-o declarație vamală, a existenței și conformității documentelor justificative anexate la aceasta, a altor documente și informații aferente operațiunilor verificate, precum și a mărfurilor, în cazul existenței acestora, și precizează că, prin derogare de la Codul administrativ, reverificarea se inițiază fără înștiințarea prealabilă a persoanei supuse controlului.

Art. 354 alin. (2) Cod vamal prevede că, în cazul constatării unor erori și/sau divergențe între informația din documentele prezentate în procesul vămuirii și informațiile obținute în cadrul controlului sau al aplicării eronate a dispozițiilor ce reglementează regimul vamal respectiv, care duc la apariția sau modificarea datoriei vamale, Serviciul Vamal întocmește procesul-verbal de reverificare a declarațiilor vamale menționat la art. 352 alin. (6) și întreprinde acțiuni de regularizare.

Din interpretarea sistematică a acestor norme rezultă că procesul-verbal de reverificare este actul care încheie un control ulterior, iar obligația întocmirii lui este legată de efectuarea controlului. Textele legale menționate nu stabilesc însă că orice modificare a obligației vamale, intervenită după acordarea liberului de vamă, poate fi dispusă exclusiv în urma unei reverificări.

Prin urmare, teza reclamantului potrivit căreia procesul-verbal ar avea caracter „constitutiv” pentru orice corectare ulterioară nu are suport în litera normelor invocate. Art. 44 alin. (3) și (4) din Codul vamal reglementează, în schimb, un mecanism distinct – controlul administrativ al deciziei vamale pe calea cererii prealabile, în cadrul căruia aparatul central este împuternicit expres să modifice decizia, inclusiv din oficiu.

Cele două proceduri se deosebesc prin temeiul inițierii, controlul ulterior se inițiază planificat, inopinat sau prin contrapunere, potrivit art. 352 alin. (2), iar procedura prealabilă, prin cererea persoanei.

Totodată, acestea prezintă distincții și prin obiect, verificarea declarării mărfurilor și a documentelor justificative, respectiv reexaminarea legalității deciziei adoptate, prin organul competent, prin garanțiile oferite persoanei, reverificarea se inițiază fără înștiințarea prealabilă, pe când în procedura prealabilă s-a asigurat audierea prealabil) și prin actul final, procesul-verbal și decizia de regularizare, respectiv decizia asupra cererii prealabile.

Subsecvent, nicio dispoziție invocată de reclamant nu condiționează competența de modificare a deciziei, conferită prin art. 44 alin. (4), de întocmirea prealabilă a unui proces-verbal de reverificare.

La caz, Serviciul Vamal nu a desfășurat un control ulterior și nu a stabilit fapte noi. Eroarea a fost constatată în cadrul examinării cererii prealabile, exclusiv pe baza declarației vamale și a certificatului de înmatriculare prezentate de reclamant la vămuire. Această împrejurare este afirmată chiar de reclamant, atunci când susține că „niciun document nou nu a fost obținut ulterior” și că singura diferență constă în interpretarea aceluiași înscris. Or, susținerea utilizată de reclamant pentru a demonstra arbitrariul autorității confirmă, în realitate, că pentru corectarea clasificării nu era necesară o reverificare, adică o nouă verificare a faptelor, ci doar reexaminarea juridică a aceluiași material probator. A accepta teza reclamantului ar însemna ca puterea de modificare din oficiu, conferită aparatului central prin art. 44 alin. (4), să fie lipsită de efect, autoritatea fiind obligată să declanșeze un control ulterior ori de câte ori constată o eroare de clasificare, interpretare contrară regulii efectului util al normei.

Pe lângă aceasta, nulitatea invocată nu poate fi primită nici sub aspectul temeiului juridic indicat. Art. 189 din Codul administrativ, la care se referă reclamantul, reglementează, astfel cum s-a reținut la examinarea admisibilității, dreptul persoanei de a înainta o acțiune în contencios administrativ, iar nu sancțiunea nulității actului administrativ. Astfel, decizia contestată nu este afectată de vicii de procedură.

Instanța de judecată va aprecia nefondată și obiecția reclamantului referitoare la încălcarea principiului non reformatio in pejus, pe care acesta îl deduce din art. 163 lit. b) și art. 168 alin. (3) din Codul administrativ.

Conform art. 163 lit. b) Cod administrativ, procedura de examinare a cererii prealabile nu se efectuează dacă decizia cu privire la cererea prealabilă înrăutățește situația unei persoane față de situația din decizia inițială. Potrivit art. 168 alin. (3) Cod administrativ, soluționând cererea prealabilă, autoritatea publică ierarhic superioară poate decide în sensul agravării situației participantului care a depus cererea prealabilă (reformatio in pejus), dacă legea nu prevede expres altfel.

Din interpretarea gramaticală și sistematică a acestor norme rezultă concluzia contrară celei susținute de reclamant. Art. 168 alin. (3) consacră expres posibilitatea agravării situației participantului, iar nu interdicția ei, singura rezervă fiind existența unei dispoziții legale care să prevadă expres altfel. Art. 163 lit. b) confirmă această teză, întrucât presupune agravarea ca ipoteză reglementată, atașându-i consecința procedurală a scutirii de o nouă procedură prealabilă și a deschiderii căii directe spre instanța de judecată. Reclamantul nu a indicat și instanța nu a identificat în Codul vamal vreo dispoziție care să interzică expres agravarea. Dimpotrivă, art. 44 alin. (4) din Codul vamal conferă aparatului central puterea de a modifica decizia vamală din oficiu, ceea ce exclude, în materie vamală, o interdicție generală a agravării. Prin urmare, norma invocată de reclamant ca temei al interdicției reprezintă, în realitate, temeiul legal al măsurii adoptate.

În speță, aceste garanțiile procedurale au fost asigurate. Reclamantul a fost informat asupra intenției autorității și asupra motivelor ei, a avut posibilitatea de a se pronunța și a exercitat-o la 16 aprilie 2026, iar decizia este motivată și supusă controlului judecătoresc prin prezenta acțiune. Rațiunea invocată de reclamant, aceea de a nu descuraja exercitarea căilor de atac, nu poate fi ignorată, însă ea este satisfăcută prin garanțiile procedurale menționate, iar nu printr-o interdicție absolută neprevăzută de lege. Totodată, instanța reține că, prin cererea prealabilă, reclamantul nu a solicitat doar o verificare formală, ci „recalcularea corectă a drepturilor de import”, punând astfel el însuși în discuție corectitudinea integrală a calculului. Or, recalcularea corectă a unei obligații presupune, prin natura ei, posibilitatea unui rezultat nefavorabil. Creșterea obligațiilor față de suma inițială nu are relevanță juridică proprie, fiind doar consecința aplicării normelor în vigoare, iar nu o sancțiune a exercitării căii de atac.

În continuare, instanța de judecată va examina legalitatea materială a deciziei, respectiv corectitudinea reclasificării autovehiculului.

Instanța reține că autoritatea vamală, conform competențelor atribuite prin lege, asigură clasificarea mărfurilor în conformitate cu Nomenclatura combinată a mărfurilor (Legea nr. 172/2014), prin aplicarea regulilor generale de interpretare, în corespundere cu Convenția internațională cu privire la Sistemul Armonizat de descriere și codificare a mărfurilor (Legea nr. 112/2004), a notelor explicative ale Sistemului Armonizat și ale Nomenclaturii combinate.

Potrivit punctului 1 al Nomenclaturii combinate a mărfurilor, Denumirile secțiunilor, capitolelor sau subcapitolelor sunt considerate ca având doar valoare de referință, clasificarea mărfurilor considerându-se legal determinată, dacă este în concordanţă cu textele pozițiilor,

notelor de secțiuni şi notelor de capitole și dacă nu este contrară termenilor utilizați în pozițiile și notele respective, conform regulilor generale 2–6.

Potrivit punctului 2 (a) al Nomenclaturii combinate a mărfurilor Orice referire la un articol de la o poziție determinată cuprinde articolul respectiv, chiar incomplet sau nefinit, cu condiția ca acesta să prezinte, ca atare, caracteristicile esențiale ale articolului complet sau finit. Prezenta regulă se aplică şi la articolul complet sau finit ori considerat ca atare, în temeiul dispozițiilor de la regula generală 1, dacă articolul este prezentat nemontat sau demontat.

Punctul 6 statuează că, Clasificarea mărfurilor la subpozițiile unei aceleiași poziții se efectuează, în mod legal, cu respectarea textelor subpozițiilor respective și a notelor de subpoziții, precum și, *mutatis mutandis*, cu respectarea regulilor 1–5, înțelegând prin aceasta că nu pot fi comparate decât subpozițiile aflate pe același nivel. În sensul prezentei reguli, se aplică și notele de secțiuni, și notele de capitol corespunzătoare, cu excepția cazului în care contextul impune altfel.

Astfel, Clasificarea tarifară reprezintă o operațiune de aplicare a normei la caracteristicile obiective ale mărfii, iar nu o operațiune de apreciere discreționară, iar rezultatul ei nu depinde nici de voința autorității, nici de cea a declarantului, nici de încadrarea efectuată anterior.

Descrierea codului 87021019007 conține două criterii cumulative: capacitatea cilindrică de peste 2500 cm³ și masa maximă ce depășește 5 tone.

Descrierea codului 87021099002 vizează, în cadrul aceleiași poziții, autovehiculele cu capacitatea cilindrică de maximum 2500 cm³ și cu masa maximă ce nu depășește 5 tone.

Datele tehnice relevante – capacitatea cilindrică de 2143 cm³ (rubrica P.1) și masa maximă autorizată de 5000 kg (rubrica F.2) nu sunt contestate de reclamant, care indică el însuși în acțiune capacitatea de 2143 cm³. Deoarece 2143 cm³ nu depășește 2500 cm³, iar 5000 kg nu depășește 5 tone, criteriile cumulative ale codului atribuit inițial nu erau întrunite, în timp ce cele ale codului 87021099002 se justifică. În aceste condiții, codul 87021019007 nu putea fi menținut, deoarece descrierea sa era în contradicție cu datele din declarația vamală și din certificatul de înmatriculare prezentate de reclamant.

Reclamantul nu a indicat în ce mod caracteristicile autovehiculului ar corespunde descrierii codului 87021019007 și nu a propus o interpretare alternativă a textului pozițiilor. Argumentația sa se limitează la considerații privind consecvența autorității și protecția încrederii, care privesc modul de adoptare a actului, iar nu corectitudinea materială a încadrării. Nici cuantumul drepturilor suplimentare nu a fost contestat prin raportare la ratele aplicabile. Totodată, mențiunile certificatului privind categoria N2 și tipul de caroserie BB, la care se referă decizia contestată, nu au determinat schimbarea poziției tarifare 8702, ambele coduri vizând autovehicule pentru transportul a minimum 10 persoane. Ele au constituit elemente de fapt verificate în raport cu cele declarate, iar mențiunea de la rubrica S.1 confirmă îndeplinirea criteriului poziției, referitor la transportul a minimum 10 persoane, inclusiv conducătorul auto.

Instanța de judecată apreciază nefondată și obiecția reclamantului întemeiată pe art. 1 alin. (6) din Codul vamal. Potrivit acestei norme, toate îndoielile apărute la aplicarea legislației vamale se vor interpreta în favoarea persoanei. Din interpretarea normei rezultă că regula se aplică atunci când, după epuizarea metodelor de interpretare, persistă o îndoială reală cu privire la sensul sau la aplicarea textului legal, iar nu ori de câte ori există un diferend între persoană și autoritate.

Reclamantul deduce existența îndoielii din faptul că aceeași autoritate a atribuit succesiv două coduri pe baza acelorași documente. Raționamentul este însă unul greșit, deoarece

divergența dintre o aplicare eronată a normei și o aplicare corectă a ei dovedește existența unei erori, iar nu a unei ambiguități a normei.

Descrierile codurilor tarifare utilizează criterii măsurabile (capacitatea cilindrică, masa maximă), care nu lasă loc unor interpretări concurente. Prin urmare, premisa de aplicare a art. 1 alin. (6) din Codul vamal, și a regulii *in dubio contra fiscum* invocate prin trimitere la art. 11 din Codul fiscal, nu este întrunită.

Instanța va aprecia nefondate și obiecțiile reclamantului privind securitatea raporturilor juridice, buna-credință, încrederea legitimă și proporționalitatea. Conform art. 30 din Codul administrativ, autoritățile publice nu pot întreprinde măsuri cu efect retroactiv, cu excepția cazurilor prevăzute de lege, și nu pot afecta situații juridice definitive sau drepturi dobândite, în afara cazului în care este absolut necesar în interes public. Art. 29 din același Cod impune ca orice măsură prin care se afectează drepturile sau libertățile să fie proporțională, iar art. 24 reglementează exercitarea cu bună-credință a drepturilor de către participanții la procedura administrativă și la cea de contencios administrativ.

Prioritar, instanța va menționa că decizia contestată nu are efect retroactiv în sensul art. 30 alin. (1). Ea nu a modificat norma aplicabilă, ci a aplicat, situației de fapt existente la 31 decembrie 2025, norma în vigoare la acea dată, corectând o aplicare eronată. A aplica corect legea în vigoare nu înseamnă a acționa retroactiv.

În al doilea rând, actul de vămuire nu a creat o situație juridică „definitivă”. Legislația vamală prevede expres mecanisme de corectare ulterioară, între care competența aparatului central de a modifica deciziile vamale din oficiu (art. 44 alin. (4)) și controlul ulterior acordării liberului de vamă, care, potrivit art. 352 alin. (1) din Codul vamal, se realizează pe o perioadă ce nu depășește termenul de prescripție stabilit la art. 110. Reclamantul nu putea, deci, considera rezonabil că suma achitată este intangibilă. Mai mult, el însuși a pus în discuție corectitudinea calculului la doar cinci zile după vămuire, solicitând recalcularea și restituirea sumelor pretins achitate nejustificat, ceea ce exclude ideea unei așteptări legitime privind caracterul definitiv al clasificării inițiale. Corecția a intervenit, de altfel, la mai puțin de patru luni de la vămuire și în cadrul procedurii inițiate de reclamant, iar nu după ani de zile.

Instanța nu ignoră că reclamantul a achitat suma stabilită de autoritate și a acționat, în aparență, de bună-credință. Jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului admite însă că principiul bunei guvernări nu împiedică, de regulă, autoritățile publice să corecteze erorile ocazionale, inclusiv pe cele cauzate de propria neglijență, cu condiția ca necesitatea corectării să nu afecteze în mod disproporționat un drept dobândit cu bună-credință (Gashi c. Croației, 13 decembrie 2007, cererea nr. 32457/05; Moskal c. Poloniei, 15 septembrie 2009, cererea nr. 10373/05; Rysovskyy c. Ucrainei, 20 octombrie 2011, cererea nr. 29979/04).

În speță, nu este vorba de privarea reclamantului de un drept dobândit, ci de percepția unei datorii vamale prevăzute de lege, în conformitate cu obligația constituțională de a contribui prin impozite și taxe la cheltuielile publice. Interesul public al colectării corecte a drepturilor de import și al egalității importatorilor în fața legii justifică măsura, care este adecvată, necesară și rezonabilă în sensul art. 29 din Codul administrativ, întrucât se limitează la diferența dintre drepturile achitate și cele legal datorate, calculate prin aplicarea unor rate necontestate de reclamant.

În consecință, analizând normele legale în coraport cu circumstanțele faptice stabilite, instanța de judecată învederează că Decizia Serviciului Vamal nr. 28/11-4718 din 22 aprilie 2026 este legală și întemeiată, fapt care impune respingerea acțiunii.

Referitor la solicitările accesorii ale reclamantului, instanța de judecată va menționa următoarele. Cererea de constatare a faptului că clasificarea corectă este codul 87021019007 și cererea de confirmare că suma de 169.716 lei reprezintă datoria vamală definitivă și corect stabilită, nu pot fi calificate ca pretenții corespunzătoare art. 206 și 224 Cod administrativ. Acestea se subscriu activității instanței de verificare a legalității actului administrativ, în care se examinează procedura administrativă în ansamblu și inclusiv concluziile expuse de autoritatea publică la toate etapele procedurii administrative.

În ce privește cererea de anulare a notificării nr. 28/11-3601, din actele cauzei rezultă că aceasta reprezintă o notificare despre acordarea dreptului la replică, iar un asemenea act are caracter pregătitor, nu stabilește drepturi și obligații pentru reclamant și nu produce nemijlocit efecte juridice prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public, în sensul art. 10 alin. (1) Cod administrativ.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cerere, părții care a avut câștig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acțiunea reclamantului a fost admisă parțial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporțional părții admise din pretenții, iar pârâtului – proporțional părții respinse din pretențiile reclamantului.

În conformitate cu art.96 alin.(1) CPC, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut câștig de cauză cheltuielile ei de asistență juridică, în măsura în care aceasta au fost reale, necesare și rezonabile.

Ținând cont de faptul că acțiunea reclamantului este respinsă, nu există temei pentru încasarea cheltuielilor de judecată din contul pârâtului.

În conformitate cu art. 224 alin. (1) lit. f), 232 Cod administrativ, art. 238-241 CPC, instanța de judecată

h o t ă r ă ș t e

Se respinge acțiunea în contencios administrativ înaintată de Balan Daniel împotriva Serviciului Vamal cu privire la anularea deciziei Serviciului Vamal nr. 28/11-4718 din 22 aprilie 2026, anularea notificării Serviciului Vamal nr. 28/11-3601 privind stabilirea suplimentară a drepturilor de import în cuantum de 51432 lei și încasarea cheltuielilor de judecată.

Hotărârea poate fi atacată cu apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 de zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii, prin intermediul Judecătoriei Chișinău sediul Rîșcani. Motivarea apelului se prezintă la instanța de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărârii motivate. Dacă se depune împreună cu apelul, motivarea apelului se depune la Judecătoria Chișinău sediul Rîșcani. Cererea de motivare a hotărârii se depune în termenul de decădere de 15 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii.

Președintele ședinței,
Judecătorul /semnătura / Violeta Chisilița

Copia corespunde originalului
Judecător, Violeta Chisilița